

III Dridu

sansa istorică a definirii
unei noi culturi arheologice

Poziționată geografic în vestul județului Ialomița, în zona de confluență a râurilor Ialomița și Prahova, comuna Dridu se află la 50 km. de capitala țării, București, la 90 km. de reședința județului, municipiul Slobozia și la 20 km. de municipiul Urziceni. Împreună cu satul aparținător Dridu-Snagov, are o suprafață de 8309 ha.

Săpăturile arheologice desfășurate pe teritoriul comunei Dridu au adus dovezi de locuire din epoca eneolitică într-o așezare tip tell, cu 11 morminte chircite, fără inventar și care aparțin culturii Gumelnița, din epoca bronzului, cu elemente de cultură Glina III și din epoca fierului – cultura Basarabi. Fragmentele de ceramică descoperite, obiectele din silex cioplit, bronz sau fier, reprezentând ciocane, dălți, seceri, topoare, vârfuri de lance, podoabe, statuete zoomorfe de lut pietrificat, oasele de om și animale, ca și pământul amestecat cu paie folosit la construirea locuințelor sunt mărturii arheologice care reflectă transformările specifice din epocile menționate petrecute și în această zonă de locuire: sedentarizarea comunităților umane, economie bazată pe agricultură, creșterea animalelor, dar și inventarea meșteșugului ceramicii și al prelucrării materiilor prime.

Civilizația geto-dacică (sec. III-II î.e.n.) este și ea reprezentată prin dovezi arheologice, dar cele mai importante mărturii aparțin civilizației medievale timpurii.

Procesul complex de uniformizare a civilizației locale specifice populației străromânești din secolele VIII-XI a dus la apariția unei noi culturi materiale și spirituale în spațiul balcano-dunărean, care va fi denumită de istorici, „cultura Dridu” și va îmbogăți fondul cultural și etnic al poporului român.

„CULISELE” APARIȚIEI CONCEPTULUI „CULTURA DRIDU”

Istoria etnogenezei poporului român, desfășurată timp de aproape un mileniu, pe o arie geografică întinsă și cu transformări fundamentale în toate componentele culturii materiale și ale vieții spirituale, reține ca un important punct de referință, cultura Dridu.

Uncori, o “frântură de istorie, așa cum s-a întâmplat cu adevărat”, cum spunea Nicolae Iorga, poate fi descoperită conjunctural, fără să fi existat o țință în acel sens. Așa s-a întâmplat și cu recunoașterea în istoriografia românească a culturii Dridu!

După instaurarea la 23 august 1944 a regimului comunist în România, formele de aservire față de Uniunea Sovietică au fost multiple și, de cele mai multe ori, aberante. Printre acestea era și impunerea concepției asupra rolului slavilor în geneza, evoluția și istoria poporului român. Pentru a demonstra acest lucru, componenta arheologică a devenit prioritară, astfel că, începând cu anul 1948, au fost alocate fonduri uriașe șantierelor arheologice care căutau slavii pe întreg teritoriul României, fără ca rezultatele să fie cele așteptate!

Dridu

the historic chance to define a new archaeological culture

🇷🇺 Geographically positioned in the west side of the Ialomița county, in the confluence area of Ialomița and Prahova rivers, Dridu village is situated 50 km off the country capital, Bucharest, 90 km off the county residence, Slobozia town and 20 km off Urziceni town. Together with its belonging village Dridu-Snagov, it has 8309 ha surface.

Archeological diggings made on the Dridu village territory have brought evidences of inhabitation from the Eneolithic Age in a tell settlement, with 11 covered tombs, without inventory and that belongs to the Gumelnita culture, from the Bronze Age with elements of Galina III culture and from the iron age – Basarabi culture. The ceramic fragments discovered, the objects of carved flint, bronze or iron, representing hammers, chisels, sickles, axes, points of spears, garnishments, zoomorphic statues of petrified clay, human and animal bones, also the dirt mixed with straws used to the construction of the houses are archeological testimonies that reflects the specific transformation from the mentioned ages that happened in this living area also: human communities sedentary life, economy based on agriculture, animal breeding, but also the invention of ceramic handicrafts and raw materials processing.

The Geto-Dacian civilization (III-II century B.C.) is also represented by archeological evidences, but the most important testimonies belong to the early medieval civilization.

The complex process of the standardizing of the local civilization specific to the Pre-Romanian population from the VIII-IX century has lead to the apparition of a new material and spiritual culture in the Balkan-Danube space, that will be named by the historians „Dridu culture” an will enrich the cultural ethnic background of the Romanian people.

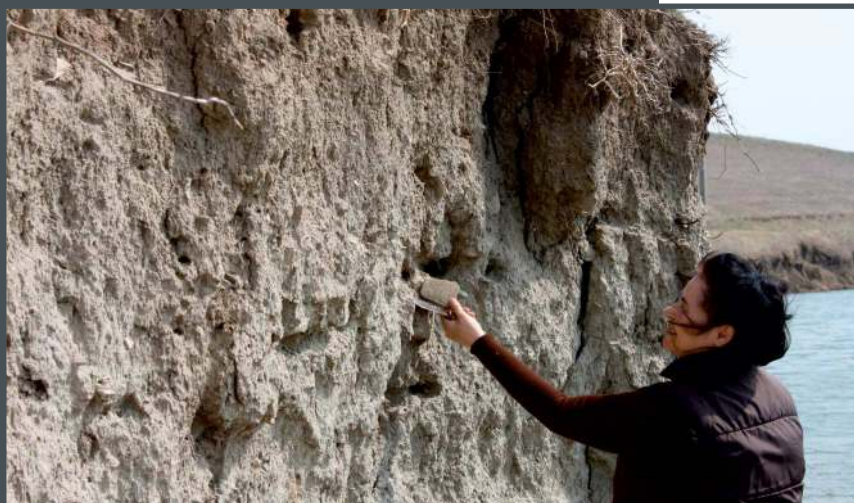
THE „BACKSTAGE” OF THE APPARITION OF „DRIDU CULTURE ” CONCEPT

The history of Romanian people ethno-genesis, evolved for almost a milenium, on a wide geographical area and with fundamental transformations within all material culture and spiritual life components, it retains as an important reference point, the Dridu culture.

Sometimes, „a piece of history, as it really happened”, as Nicolae Iorga said, can be discovered fortuitously, without ever existing a target in that way. That is what happened with the recognition in the Romanian historiography of the Dridu culture!

After the instauration, in 23 of August 1944, of the communist regime, the enslaving forms to the Soviet Union were multiple and most of the times, aberrant. Among them was the imposition of the conception on the role of Slaves in the genesis, evolution and history of Romanian people. To prove this, the archeological component has become priority, so, beginning with 1948, there were allocated huge funds to the archeological sites that were looking for the Slaves on the entire territory of Romania, without the results being the expected ones!

Astfel au început campaniile de săpături arheologice de la Dridu, desfășurate de Ion Nestor și Eugenia Zaharia în iunie 1956 și iunie-august 1957. Descoperirile arheologice aveau să ducă la identificarea unei tipologii ceramice specifice, care a permis definirea, datarea și atribuirea denumirii noii “culturi Dridu”. Ion Nestor a prezentat la 27 septembrie 1957, la Academia Republicii Populare Române, o comunicare asupra cercetărilor arheologice de la Dridu, în care a expus concluziile și elementele de fundamentare a noii culturi arheologice, *atribuite românilor aflați în perioada finală a etnogenezei lor (secolele IX-X)*. Aceste concluzii au fost publicate în volumul II al revistei “Dacia” din 1958, și în “Materiale și cercetări arheologice”, vol. V, 1959.

Cu timpul (1955 – 1958), regimul comunist condus de Gheorghe Gheorghiu-Dej s-a distanțat treptat de etapa obedienței față de Moscova și a trecut la o acțiune de *recuperare parțială a valorilor culturale românești, la o nouă abordare a istoriei naționale*. Astfel, în iunie 1955, Academia Republicii Populare Române a hotărât înființarea “Comisiei pentru studierea formării poporului român”, sub conducerea lui Iorgu Iordan, formată din recunoscute personalități din domeniul istoriei, arheologiei și lingvisticii și care urmărea abordarea analitică și științifică a problemei etnogenezei românilor, evident și firesc, din perspectiva teoriei marxiste a vremii.

În asemenea conjunctură, istoricul Ion Nestor a înaintat comisiei un raport în care propunea ca, în câteva locuri din Câmpia Munteniei, între care și Dridu, să fie efectuate cercetări arheologice care să aducă dovezi palpabile în sprijinul clarificării problemei etnogenezei poporului român.

De asemenea, la ședința “Comisiei pentru studierea formării poporului român” din 25 noiembrie 1958, Ion Nestor a prezentat teoria sa despre atribuirea etnică românească a culturii Dridu, conform căreia purtătorii culturii, care erau sedentari, au apărut brusc în a doua jumătate a secolului al X-lea în Muntenia. Teoria sa a fost supusă dezbaterii specialiștilor, care, fără îndoială, a dat naștere la luări de poziție contradictorii, dar reliefa totuși, cu elemente materiale descoperite prin săpături arheologice, o situație ce nu putea fi tăgăduită. Existența unui stil diferit de ornamentare a ceramicii, specific unei arii relativ bine delimitate, a fost considerată o probă decisivă pentru identificarea unei etnii, și anume cea proto-românească.

Teoria caracterului etnic românesc al culturii Dridu a fost reluată *in extenso* de Ion Nestor într-un amplu studiu apărut în anul 1964 în revista “Revue Roumaine d'Histoire”, destinată difuzării în străinătate a studiilor istorice românești. Publicarea studiului s-a petrecut într-un context politic semnificativ, și anume “Declarația de independență” din 22 aprilie 1964, prin care România ieșea curajos de sub tutela Uniunii Sovietice, moment de cotitură și pentru revenirea la abordarea tradițională a istoriei naționale.

După această *prima etapă în interpretarea culturii Dridu promovată de Ion Nestor, a urmat a doua etapă*, marcată de contribuțiile Eugeniei Zaharia, a cărei monografie despre așezarea de la Dridu din 1967 – “*Săpăturile de la Dridu. Contribuție la arheologia și istoria perioadei de formare a poporului român*”, a prezentat rezultatele campaniilor de săpături desfășurate la Dridu între 1956 și 1962 și a definit mai precis tipologia ceramicii definitorie pentru “cultura Dridu” și pentru atribuirea etnică românească a ei. La fel ca și în cazul teoriei lui Ion Nestor și teoria Eugeniei Zaharia nu a fost împărtășită de toți arheologii români, care atrăgeau atenția că “nu întotdeauna trebuie să punem semnul egalității între o cultură materială arheologică și un anumit etnic”.

În concluzie, se poate observa cum evoluția abordării culturii Dridu de către arheologii români în timpul regimului comunist a reflectat politica Partidului Muncitoresc Român, apoi a Partidului Comunist Român, față de Uniunea Sovietică, trecând de la obediență și ignorarea cu tact a slavizării, la curajul de a reliefa și defini clar o realitate arheologică a specificului etnic protoromânesc.

🇬🇧 The archeological digging campaigns started at Dridu, made by Ion Nestor and Eugenia Zaharia in June 1956 and June-August 1957. The archeological discoveries were to lead to the identification of a specific ceramic typology, that permitted the definition, dating and naming of the new „Dridu culture”. Ion Nestor has presented at 27 September 1957 to the Academy of Popular Republic of Romania, a communication regarding the archeological researches from Dridu. Here he exposed the conclusions and the founding elements of the new archeological culture, attributed to the Romanians from the final period of their ethnogenesis (IX – X century). These conclusions were published in the second volume of the „Dacia” magazine in 1958 and in „Materials and archeological researches”, fifth volume, 1959.

In the same time, at the meeting of the “Commission for studying the forming of the Romanian people” from 25 November 1958, Ion Nestor presented his theory about the Romanian ethnical attribution of Dridu culture, according to which the culture bearers, sedentary men, appeared suddenly in Walachia in the second half of the X century. His theory submitted to the specialists debate who, of course, gave birth to contradictory positions, but who underline, due to the material elements discovered in the archaeological diggings, a situation which could not be contested. The existence of a different style in ceramics embellishment, specific for an area well determined, considered a decisive proof for the identification of a civilization, the Proto-Romanian one.

The theory of the Romanian ethnical character of Dridu culture, was discussed again *in extenso* by Ion Nestor in a ample study appeared in the year 1964 in the magazine “Revue Roumaine d'Histoire”, destined to diffuse aboard Romanian historical studies. The publication of the study occurred in a significant political context, namely “The Declaration of Independence” from 22 April 1964, through which Romania bravely escaped from the United Soviet tutelage. This was also a turning point for returning at the traditional approach of the national history.

After this *first stage in the Dridu culture interpretation promoted by Ion Nestor*, followed the *second stage*, marked by the contributions of Eugenia Zaharia. Her monograph on the Dridu settlement from 1967 – “*Săpăturile de la Dridu. Contribuție la arheologia și istoria perioadei de formare a poporului roman*”, presented the results of the digging campaigns developed at Dridu between 1956 and 1962 and defined more precisely the typology of the ceramics which was defining for “Dridu culture” and for its Romanian ethnical attribution. Like in the case of Ion Nestor's theory, the theory of Eugenia Zaharia was not shared by all the Romanian archaeologists. They pointed out that “we must not always put the sign of equality between an archaeological material culture and a certain ethos.”

In conclusion, we can observe how the evolution of the Dridu culture approach by the Romanian archaeologists during the Communist regime reflected the policy of the Romanian Workers Party, and afterward of the Romanian Communist Party face to the Soviet Union. This policy passed from obedience and ignoring Slavonization, to the courage to clearly define an archaeological reality of the Proto-Romanian ethnic specific.

In time (1955 - 1958), the communist regime lead by Gheorghe Gheorghiu-Dej has gradually moved away from the obedience stage towards Moscow and it passed to a partially recovery action of Romanian cultural values and to a new approach of the national history. So, in June 1955, the Academy of Popular Republic of Romania has decided the setting up of „The commission for studying the formation of Romanian people”, under the management of Iorgu Iordan, formed by well-known personalities from the history, archeology and linguistic area that pursued the analytic and scientific approach of the Romanians ethnogenesis problem, obviously and naturally, from the time's Marxist theory perspective.

In such conjuncture, the historian Ion Nestor has sent to the commission a report in which he proposed that, in a few places in Walachia Plain, among which was Dridu, to be effected archeological researches to bring palpable proves supporting the clarification of the Romanian people matter.

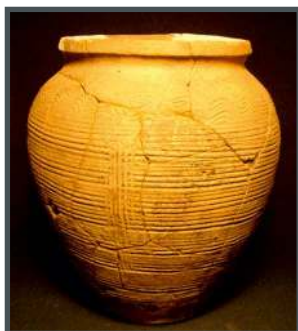

CULTURA DRIDU - cea mai veche cultură materială aparținând poporului român

Un colectiv de cercetare coordonat de prof. Ion Nestor și din care făcea parte și Eugenia Zaharia, cea care va define pe larg noua cultură arheologică Dridu, a efectuat primele sondaje arheologice în iunie 1956, când în partea sud-estică au fost descoperite trei bordeie cu pietrar, iar alte trei fiind doar ușor intersectate. Cercetarea arheologică sistematică dintre 1956-1962 a pus în evidență 29 de bordeie, din care 23 aparțineau fazei timpurii, iar 6 bordeie fazei târzii. Locuințele erau de formă rectangulară, cu laturi cuprinse de obicei între 3,50 x 4,00 m, cu vetre în groapă sau pietrare situate în diferite părți ale bordeielor, cu întârzi în treaptă și în pantă, podele luate și, uneori, cu gropi de pari pentru susținerea acoperișului în două ape sau cuptoare. De reținut este descoperirea a două locuințe mai mari, cu dimensiuni de 8,00 x 5,00 m, din care una avea două vetre, iar alta cinci vetre, cu gardine realizate din pietre mari și două cu groapă-cenușar, precum și faptul că unele locuințe apar grupate câte două sau trei.

Inventarul arheologic descoperit în așezarea medievală timpurie de la Dridu este format în cea mai mare parte din materialele ceramice găsite în gropile bordeielor sau în cuptoare.

Specificul ceramicii descoperite la Dridu a asigurat fundamentarea noii culturi arheologice care va purta denumirea localității și identificarea ei cu elemente de civilizație locală a unei populații străromânești.

O primă categorie de ceramică este formată din vase fără torți lucrate din pastă de nisip, pietricele și uneori ocră roșu, precum și din vase lucrate dintr-o pastă mai bună, care imită caolinul. Decorul vaselor are striuri - orizontale, verticale și oblice, benzi în formă de val și împunsături, toate făcute cu

un pieptene și respectând o anumită ordine în poziționarea lor pe suprafața vasului. Există, de asemenea, asocieri între elementele de decor menționate. Trebuie spus că această categorie de ceramică este predominantă în toate bordeiele și cuptoarele din amândouă fazele de locuire.

Cea de-a doua categorie a ceramicii de la Dridu cuprinde vase cu sau fără torți, de culoare cenușie, lucrate dintr-o pastă de calitate fină, fără nisip și lustruită. Principalul decor al vaselor este compus de cele mai multe ori din linii lustruite, orizontale, verticale, oblice sau în rețea. Decorul cu linii incizate ocupă un loc secundar.

Vasele erau lucrate, de regulă, la roată, dar au fost descoperite și fragmente de vase lucrate cu mâna, din pastă cu cioburi pisate, rar și cu pietricele. Vasele erau arse în cuptoare-gropi sau cuptoare cu două camere. Erau vase de forma oalelor cu umerii dezvoltati, gâtul scurt, arcuit sau drept și cu buza îngroșată la exterior, vase fără torți, cu corpul lung-oval, vase scunde globulare, cu două torți mici, rotunde, vase cu două torți care au forma amforă, câni cu toartă și altele. Pe o parte din fundurile de vase figurează ștampile în relief în formă de cerc, cercuri concentrice, cruce, stea, dreptunghi cu două diagonale și altele. Motivul predominant era cercul cu raze sau spițe, în diverse variante.

O asemenea tipologie a ceramicii specifice unei anumite regiuni și purtând atributul unei moșteniri locale a fost indiciul care au determinat-o pe Eugenia Zaharia să definească noua cultură Dridu și pe cercetătorii români să o atribuie etnic populației protoromânești.

În afară de materialele ceramice au fost descoperite și : două fusaiole bitronconice din lut, obiecte de fier (cuțite, seceri, dălți de dimensiuni diferite, unealtă de scobit lemnul, un fragment de foarfecă, o cataramă și un toporaș cu înmănușare verticală), de bronz (cercel, capsă mică), de sticlă (o piesă rombică și un fragment de brățară), de plumb (pandativ cu frumoase decorațiuni și tortiță) și de os (pandativ, arșice, străpungătoare).

DRIDU CULTURE

- the oldest material culture of the romanian people

🇷🇴 A research team coordinated by professor Ion Nestor, from which took part Eugenia Zaharia, who will define more clearly the new archaeological culture Dridu, realized the first archaeological sounding in June 1956. In the south-eastern part they discovered three cottages with stone cutter, other three being only slightly intersected. The systematic archaeological research from 1956-1962 brought to light 29 cottages, from which 23 belonged to the early faze, and 6 cottages to the late faze. The dwellings had rectangular form, with sides between 3,50 x 4,00 m, with precincts in holes or stone cutters placed in different sides of the cottages. They had entrances in steps and in slopes, loamed floors and sometimes holes of poles for the sustaining of the roof two waters, or ovens. We must observe the discovery of two bigger dwellings, with dimensions of 8,00 x 5,00 m, one of which had two precincts, the other five precincts, with chimies made of big stones and two holes-ash pans. Remarkable is the fact that some dwellings appear grouped by two or by three.

The archaeological inventory discovered in the early medieval settlement from Dridu forms mostly from ceramic materials found in the holes of the cottages or in the ovens.

The specific of the ceramics discovered at Dridu ensured the founding of the new archaeological culture that will bear the name of the settlement and its identification with elements of local civilization of a pre-Romanian population.

A first category of ceramics forms from vessels without handles, made of sand paste, little stones and sometimes red ochre, and from vessels made of a better paste, which imitates kaolin. The décor of the vessels has stripes – horizontal, vertical and oblique, bends in form of waves, all made with comb and respecting a certain order in their positioning

on the face of the vessel. There are also associations between the mentioned décor elements. This category of ceramics predominates in all the cottages and ovens from both inhabiting fazes.

The second category of the Dridu ceramics includes vessels with or without handles, grey colored, made of fine quality paste, without sand and polished. The main décor of the vessels composes mostly of polished

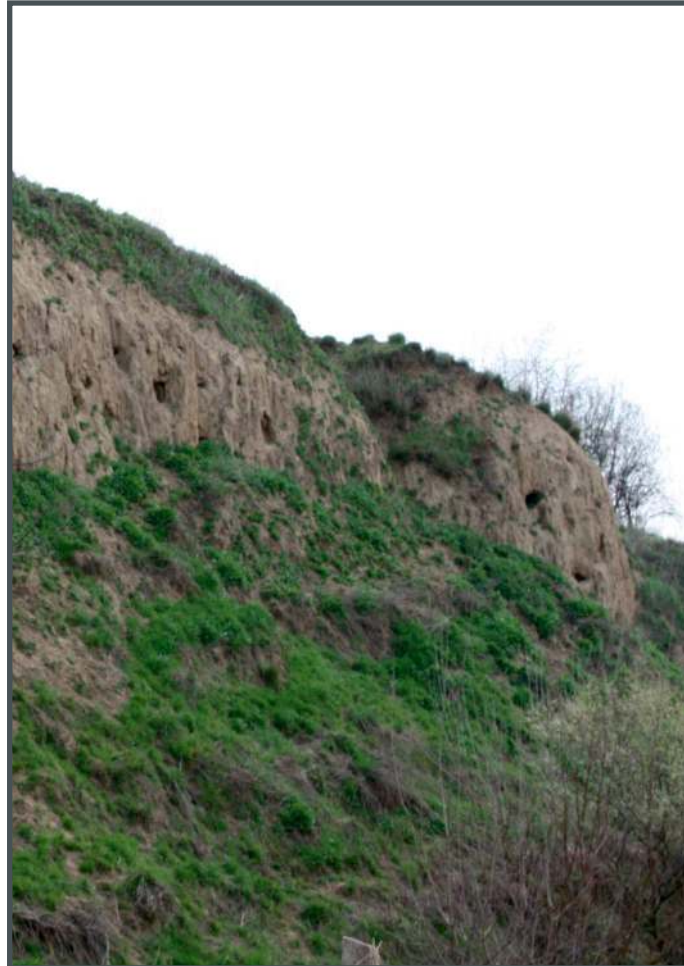
lines, horizontal, vertical, oblique or in nets. The décor with incision lines takes a secondary place.

Usually, the vessel was done at the wheel, but there were also discovered fragments of vessels hand made, from pasta with pounded pieces and little stones. The vessels burned in ovens-holes or in ovens with two rooms. There were vessels with the size of the pots, with broad shoulders, short, bowed or straight neck and with thicker rim at the outer side. There were vessels without handles, with long-oval body, short globular vessels, with two small, round handles, vessels with two handles with the form of an amphora, cups with handle etc. On one side of the bottom of the vessels appear stamps in relief, in form of a circle, concentric circles, crosses, star, rectangle with two diagonals, etc. The predominant motif was the circle with rays or spokes, in different variants.

Such a ceramics typology specific for a certain region and bearing the attribute of a local inheritance was the clue that compelled Eugenia Zaharia to define the new Dridu culture and the Romanian scientists to ethnic attribute it to proto-Romanian population.

Besides the ceramic materials, they discovered: two clay bitruncated fusaiols, iron objects (knives, sickles, chisels of different dimensions, a tool for digging wood, a scissor fragment, a buckle and an ax with vertical glover), bronze (ear ring, small percussion cap), glass (a rhombus piece and a fragment of bracelet), lead (pendant with beautiful decorations and small handle) and bone (pendant, piercing).

Toate aceste decoperiri din **complexul specific de cultură materială denumită Dridu** pun în evidență existența unei populații sedentare, care practica agricultura, creșterea animalelor (cornute mari și mici, ovicaprine, cai, porcine, păsări domestice), pescuitul și adunatul de scoici și melci, vânătoarea (mistreț, cerb, iepure), meșteșugurile specializate (olărit, tors, țesut, prelucrarea fierului și bronzului). Locuirea era exclusiv rurală, în așezări nefortificate, cu bordeie sau locuințe joase din lemn, ridicate probabil prin efortul colectiv al obștei, în care se găseau vetre simple, de veche tradiție autohtonă. Era o perioadă prestatală, în care populația românească trăia în mici organizații politice – așa-numitele "Românii populare" -, așezate pe văile apelor și în condiții naturale de habitat favorabile. De altfel, în așezarea de tip Dridu de la Șirna, județul Prahova avea să fie descoperită o monedă emisă de Nikephor I (802-811), care permite datarea istorică a culturii Dridu în prima jumătate a secolului al IX-lea.

Așezarea rurală deschisă descoperită la Dridu, cu o populație sedentară, organizată după anumite principii, cu locuințele adâncite, mai rar de suprafață, dispuse după un anumit plan și având cuptoare de uz casnic, gropi de bucate și alte anexe, precum și tipologia inventarului ceramic și diversitatea ocupațiilor documentate arheologic sunt elemente care dau trăsăturile culturale ale unei populații protoromânești care, în secolele VIII-XI, a pus bazele unei culturi materiale - cultura Dridu. Deși, de-a lungul timpului au existat polemici în legătură cu specificitatea culturii Dridu, totuși majoritatea cercetătorilor români îi susțin caracterul românesc, corespunzător cristalizării fenomenului lingvistic și etnic românesc.

Importanța și nivelul de dezvoltare a așezării medievale timpurii de la Dridu este susținută și de evoluția ulterioară a localității, precum și de prezența sa, în timp, în diferite evenimente istorice.

Originea denumirii localității se pierde în negura vremii, existând o variantă – „Dridih”, care apare în prima atestare documentară din 28 octombrie 1464, când, într-un act de danie al lui Radu cel Frumos (1462-1473, 1475) către Mănăstirea Snagov, se spune că: „De aceea a dăruit domnia mea (...) lăcașul sfintei (mănăstiri n.n.) de la Snagov (...) sate, munți, vii, sălașe de țigani (...) și patru mori la Dridih”. De altfel, Radu cel Frumos va emite un act de danie către Mănăstirea Tismana, datat „1470, iulie, 28, Dridih” și încheiat cu formula „s-a scris la Dridih, iulie 28, în anul 1470”, document care confirmă denumirea localității, dar și importanța ei dacă avem în vedere că domnitorul era la Dridu când a scris actul de danie.

DRIDU

- continuitatea unei vetre de istorie românească -

Altă variantă este „Dridova” dintr-un document emis în timpul domnitorului muntean Vladislav al III-lea (domnia lui a însemnat câteva luni din anii 1523, 1524, 1525). Multă vreme comuna s-a numit Dridu – Sărindarele și a cuprins cătune precum : Dridu Dealului, denumit din anul 1872 Cioflec și apoi Dridu-Movila, Sărindaru de Jos, întemeiat pe o moșie a Mănăstirii Sărindar din București, Sărindaru de Sus, numit și Dridu-Moară, care confirmă actul de danie menționat anterior și Dridu-Snagov, dezvoltat pe o moșie a Mănăstirii Snagov. De altfel, în epoca feudală, sunt numeroase momente și documentele când localitatea este prezentată ca moșie ori sat și se va afla sub influența comunităților monahale de la Snagov, Dealu și Sărindar.

În evul mediu, Dridu era o așezare puternică și presupunem că avea un rol polarizator pentru satele învecinate, de vreme ce în timpul domniei lui Vlad al II-lea Dracul (decembrie 1436 – 1442, 1443 – 1447) cele patru mori domnești funcționau, existând în același timp obligația ca „oricâte sate au păzit morile cât timp au fost domnești, acelea să le dregă de se strică”.

Documentele istorice date începând cu secolul al XV-lea de diferiți domnitori ai Țării Românești și prezența lor în localitate, atestă faptul că Dridu era așezat pe un important drum strategic, de tranzit și comercial, care lega capitala București de târgurile de la Gherghița și Brăila. Aminteam anterior de prezența în anul 1470 a lui Radu cel Frumos la Dridu și actul său de danie către Mănăstirea Tismana. Radu cel Mare (1495 – 1508) a dăruit Mănăstirii Dealu, ctitorită de el, „satul Dridih” și alte așezări, „ca să fie ca întărire și de ajutor Sfintei Mănăstiri Dealu”. În iulie- august 1511, s-a aflat la Dridu Vlăduț cel Tânăr (1510 – 1512), care a dat aici trei acte de danie. Desele lupte pentru ocuparea tronului Țării Românești, au făcut din Dridu un loc de confruntare a beligeranților. Astfel, Radu de la Afumați (decembrie 1522- aprilie 1523, ianuarie – iunie 1524, septembrie 1524 - aprilie 1525, august 1525- ianuarie 1529) a purtat lupte crâncene cu turcii și cu Vladislav al III-lea și Radu al VI-lea Bădica (noiembrie – ianuarie 1523), pretendenți la scaunul domnesc, cele din octombrie – noiembrie 1522 și septembrie 1524 desfășurându-se la Dridu. Este și motivul pentru care localitatea apare înscrisă pe piatra de mormânt a domnitorului aflată în pronaosul Mănăstirii Curtea de Argeș. De asemenea, Vladislav al III-lea (aprilie-noiembrie 1523, iunie-septembrie 1524, aprilie – august 1525) își va afla o reședință temporară la Dridu, într-un act de danie al acestuia din iulie 1523 apărând denumirea „Dridova”.

DRIDU – the continuity of a romanian history precinct

Another variable is „Dridova”, appeared in a document issued during the reign of the Walachia monarch Vladislav III (his reign lasted a couple of months in the years 1523, 1524, 1525). For a long time the commune named Dridu – Sărindarele and included hamlets like: Dridu Hill, named in the year 1872 Cioflec and then Dridu-Movila, Low Sărindaru, founded on a estate of Sărindar Monastery from Bucharest, Upper Sărindaru, also named Dridu-Mill, which confirm the donation act mentioned previously at Dridu-Snagov, on an estate belonging to the Snagov Monastery. In the Medieval predominate the moments and the documents in which the settlement is presented as an estate or as a village and is under the influence of the monastic communities from Snagov, Dealu and Sărindar.

In the Medieval age, Dridu was a strong settlement and we assume it had a polarizing role for the neighboring villages. During the reign of Vlad II the Devil (December 1436 – 1442, 1443 – 1447), the four lordly mills functioned, in the same time existing the obligation that „the villages that guarded the mills while they were lordly, they must fix them is they break”.

The historical documents issued from the XV century by different voivodes of Walachia and their presence in this locality, attest the fact that Dridu is on an important strategic road, for transit and commerce, which tied the capital Bucharest from the townlets Gherghița and Brăila. We previously mentioned the presence, in the year 1470, of Radu the Beautiful at Dridu and his donation act for Tismana Monastery. Radu the Great (1495 – 1508) gave Dealu Monastery, his foundation, „the village Dridih” and other settlements, „to be helpful to the Saint Dealu Monastery”. In July-August 1511, Vlăduț the Young came to Dridu (1510 – 1512), and made from here three donation acts. The numerous fights for the occupation of the Walachia throne made Dridu a confrontation place for the belligerents. Radu de la Afumați (December 1522 – April 1523, January – June 1524, September 1524 – April 1525, August 1525 – January 1529) carried fierce fights with the Turks and with Radu VI Bădica (November – January 1523), pretenders at the lordly throne, those from October – November 1522 and September 1524 taking place at Dridu. This is the reason why the locality appears inscribed on the monarch tombstone placed in the narthex of the Monastery Curtea de Argeș. Vladislav III (April-November 1523, June-September 1524, April – August 1525) has a temporary residence at Dridu, in a donation act from July 1523 appearing the name „Dridova”.

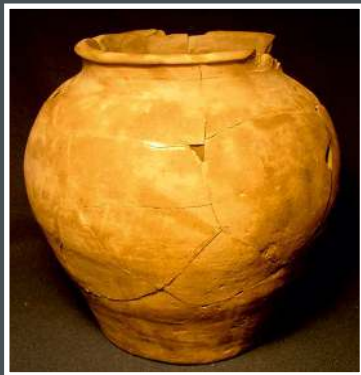

🇬🇧 All these discoveries from the specific complex of material culture named underline the existence of a sedentary population, which practiced agriculture, raising animals (big and small horned cattle, ovine, goats, horses, pigs, domestic birds), fishing, gathering shells and snails, hunting (wild boar, buckles, hare), specialized handicrafts (pottery, spinning, weaving, working iron and bronze). The inhabitation was strictly rural, in unfortified settlements, with cottages or small wooden dwellings, probably build with the help of the entire community. The precincts were simple, of pure autochthonous tradition. It was a pre-state period, in which the Romanian population lived in small political organizations – the so called “popular Romanians” -, placed on the valleys of the waters and in natural conditions favorable for habitat. In the Dridu type settlement from Șirna, Prahova District, was discovered a coin issued by Nikephor I (802-811), which allowed the historical dating of Dridu culture in the first half of the IX century.

The open rural settlement discovered at Dridu, with sedentary population, organized after certain principles, with deepened dwellings, rarely surface ones, disposed after a certain plan and having domestic ovens, food pits and other annexes, along with the typology of the ceramic inventory and the diversity of the archaeologically documented occupations, are elements which give the cultural features of a pre-Romanian population that, in the VIII-XI centuries, founded a material culture – Dridu culture. In time there were polemics regarding the specificity of the Dridu culture, although most of the Romanian researchers sustain its Romanian character, corresponding to the crystallization of the Romanian linguistic and ethnic phenomena.

The importance and the development level of the early medieval settlement from Dridu is sustained by the ulterior evolution of the settlement and by its presence, in time, at different historical events.

The origin of the settlements name is lost in the fog of time, existing a variant – „Dridih”, which appears in the first documentary attestation from 28 October 1464, when in a donation act of Radu the Beautiful (1462-1473, 1475) for Snagov Monastery, he says that: „This is why my princely dignity gave (...) the dwelling of the holy (monastery) from Snagov (...) villages, mountains, vineyards, abodes of gypsies (...) and *four mills at Dridih*”. Radu the Beautiful issued an donation act for the Tismana Monastery, dated „1470, July, 28, Dridih” and ended with the formula „it was written at Dridih, July 28, in the year 1470”, a document which confirms the name of the locality, but also its importance if we consider the fact that the monarch was at Dridu when he issued the donation act.

Secolul al XVII-lea menține localitatea în centrul de interes al vieții politice, administrative și mănăstirești din Țara Românească. Prin danii domnești, părți din sat au fost închinat mănăstirilor Dealu, Snagov și, mai târziu, Sărindar.

Un episod interesant din istoria localității Dridu s-a înregistrat la mijlocul secolului al XVII-lea și este legat de răscoala seimenilor. Aceștia erau oșteni de profesie, care slujeau curtea domnească. Spre sfârșitul domniei lui Matei Basarab (1632-1654), seimenii, cărora li s-au alăturat „călărașii, dărăbanții, un număr de țărani și orășeni”, conduși de pretendentul la domnie „Hrizea, marele spătar din Bogdănei”, s-au ridicat împotriva domnitorului pentru neplata lefurilor și neacceptarea creșterii de trei ori a lefii. Se vor da mai multe lupte, seimenii fiind înfrânți la Finta în 17/27 mai 1653. Venirea la domnie a lui Constantin Șerban Basarab (aprilie 1654 – ianuarie 1658) a însemnat și dorința acestuia și a boierilor de a reforma oștirea munteană, printre altele fiind în discuție și desființarea corpului seimenilor, deoarece erau costisitori pentru visteria țării. Această măsură va declanșa din nou revolta seimenilor, în perioada februarie- iunie 1655 având loc frecvente ciocniri, pentru că seimenii, cu care s-au solidarizat și alte corpuri ale oștirii, „ca niște îndrăciți nu să mai așază, ci umblă tot tulburați”. Dar, în 26 iunie 1655, lângă Gherghița, la Șoplea, oștile reunite ale domnitorului Constantin Șerban Basarab, ale lui Gheorghe Rakoczi II, principe al Transilvaniei (1648-1660) și ale domnitorului Moldovei, Gheorghe Ștefan (1653-1658) i-au înfruntat și învins pe seimeni. Importanța și valoarea acestei victorii l-au determinat pe Gheorghe Rakoczi II să răsplătească 800 de oșteni secui cu diplome de înnobilitare (care va fi cea mai mare acțiune de înnobilitare din istoria Transilvaniei!), pentru „această expediție a noastră în Țara Românească, pe care am început-o sub semnul dumnezeieștii bunăvoinți împotriva răsculaților din acea țară și care s-a isprăvit în chip vrednic de izbândă cu nimicirea acelor”. Deși n-a participat direct la luptă, deoarece se retrăsese la Dârstor, Constantin Șerban a venit și i-a întâmpinat pe învingători la Dridu, unde, cum atestă documentele vremii, „au șăzut la podul Dridovului trei zile de s-au ospătat câte-și trei domni, făcând frăție și legătură cu jurământ, învârtându-se fiecare în țara sa”. Prins viu, Hrizea a fost „spânzurat la roată cu toate soțiile sale” în anul 1657, „luându-și și ei plata după faptă”, cum notează cronicarul Stoica Lulescu în „Letopisețul Cantacuzinesc”.

Ca entitate administrativă, localitatea Dridu este atestată în anul 1482 ca făcând parte din „județul Elhov”, conform unui act emis de **Basarab al IV-lea cel Tânăr** sau **Țepeluș**, domnitor al Țării Românești între noiembrie 1477 - septembrie 1481, noiembrie 1481 - aprilie 1482) și a rămas integrată acestui județ până la reforma administrativă din vremea domniei lui Alexandru Ipsilanti (1774-1782), când Dridu va deveni plasă și va intra în componența județului Ialomița.

Din acea perioadă se păstrează **Biserica de lemn**, declarată astăzi monument istoric și de artă populară. Biserica a fost ridicată, în a doua jumătate a secolului al XVIII-lea, fiind ctitorită de căpitanul Neagoe, în vremea domniei lui Alexandru Ipsilanti, după cum menționează pisania scrijelită pe lemn, cu caractere chirilice, pe șapte randuri și care se păstrează încă. Impunându-se prin stilul construcției și sculptura stâlpilor și a grinzilor, biserica este construită din bârne mari de stejar, are plan de navă și dispune de pridvor deschis, pronaos, naos și altar. Nu are frescă, dar în altar sunt păstrate valoroase icoane de la sfârșitul secolului al XVIII-lea și din secolul al XIX-lea: Maica Domnului cu pruncul (pe lemn), Iisus Hristos Pantocrator (pânză pe lemn), Sfântul Nicolae și Sfântul Dumitru (pânză pe lemn). În pronaosul bisericii se găsește o remarcabilă colecție de 15 cărți bisericești de la mijlocul secolului al XIX-lea, între care „Mineiul” și „Triodul”, ambele tipărite la anul 1852, sub păstoria I.P.S.Nifon al Ungrovlahiei.

🇬🇧 As administrative entity, Dridu locality is attested in the year 1482 as part of the „Elhov County” , according to a document issued by **Basarab IV the Young or Țepeluș**, monarch of Walachia between November 1477 - September 1481, November 1481 - April 1482). It remained part of this county until the administrative reform of Alexandru Ipsilanti (1774-1782), when Dridu became small rural district and entered in the structure of Ialomița County.

From that period remains the **Church made of wood**, declared today historical and popular art monument. The church founded, in the second half of the XVIII century, by captain Neagoe, during the reign of Alexandru Ipsilanti, as mentions the pisania scratch in wood, with Cyrillic characters, on seven rows, and which still exist. Imposing itself due to the style of the construction and of the sculpture of the poles and beams, the church is build from big oak joists. It has nave plan and opened church porch, narthex, nave and altar. It does not have fresco, but in the altar keep valuable icons from the end of the XVIII century and the XIX century: the Blessed Virgin with the Baby (on wood, Jesus Christ Pantocrator (canvas on wood), Saint Nicolas and saint Dumitru (canvas on wood). In the narthex of the church is a remarkable collection of 15 churchly books, from the middle of the XIX century, among which „Minei” and „Triodul”, both printed in 1852, under the pastorate of I.P.S.Nifon of Ungro-Walachia.

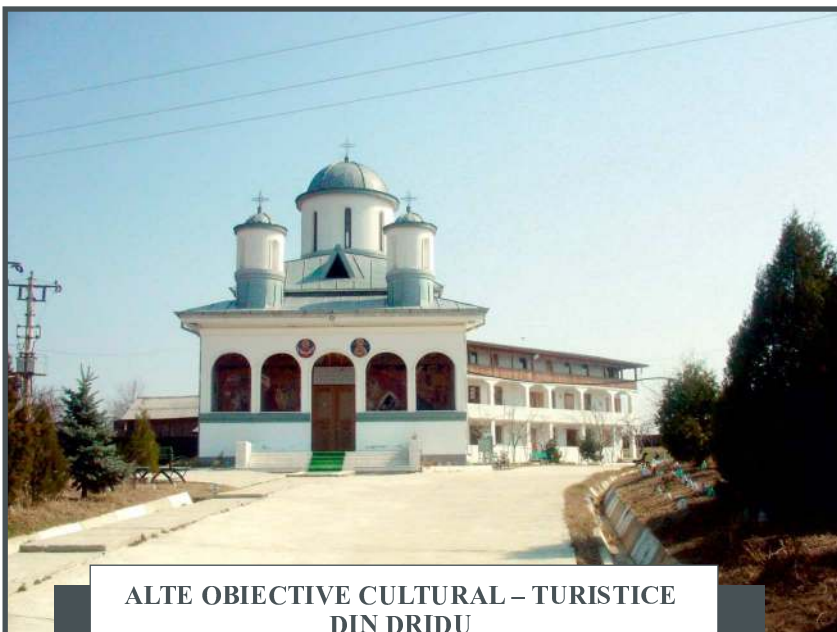
The XVII century maintains the settlement in the centre of the political, administrative and monastery life of Walachia. Due to monarchical donations, parts of the village subdued to monasteries Dealu, Snagov and later on Sărințar.

An interesting episode in the history of the Dridu locality registered in the middle of the XVII century and has to do with the Seimeni uprising. They had the profession of soldiers and served at the princely court. At the end of the reign of Matei Basarab (1632-1654), the Seimens, to whom joined „horsemen, gendarmes and numerous villagers and citizens”, leaded by the monarch pretender „Hrizea, great spatharus from Bogdănei”, revolted against the monarch for not paying the wages and not accepting to raise them three times. After many battles, the Seimens were defeated at Finta in 17/27 Mai 1653. The coming to throne of Constantin Șerban Basarab (April 1654 – January 1658) also meant his desire and the boyards to reform the Walachia army. They also discussed the dissolving of the Seimeni army, because they were expensive for the country treasury. This measure unleashed a new uprising of the Seimeni, in the period February-June 1655 taking place new confrontations. The Seimens, to which joined other parts of the army, „like devils they are not settling down and they walk around still troubled”. On 26 June 1655, near Gherghița, at Șoplea, the reunited armies of the lord Constantin Șerban Basarab, of Rakoczi II, principle of Transylvania (1648-1660) and of the Moldavian lord, Gheorghe Ștefan (1653-1658) confronted and defeated the Seimens. The importance and the value of this victory determined Gheorghe Rakoczi II to reward 800 Secui soldiers with ennoble diplomas (this will be the greatest ennobling action in the history of Transylvania!). The raison was „our expedition in Walachia, which we started under the sign of God's good will against the rebels from that country and which ended in a successful way with their annihilation”. Although he did not directly took part in battle, because he retired at Dârstor, Constantin Șerban came and met the winners at Dridu. Here, as the documents attest, they „sat at the bridge of the Dridov for three days and they feasted all three lords, making themselves brothers and oath bonding, whirling each in his country”. Caught alive, Hrizea was „hung on wheel along with all his wives” in the year 1657. He „took his payment after his deed”, as the chronicler Stoica Ludescu notes in „Letopisețul Cantacuzinesc”.

Biserica a fost reparată de mai multe ori, în anii 1834, 1879, 1895 și 1964, când s-au efectuat restaurări și întăriri în deosebi la altar și la acoperiș. De menționat este și faptul că biserica s-a aflat inițial în vechea vatră a satului Dridu - Snagov, dar a trebuit să fie stramutată pe un alt amplasament din sat, în anii 1981-1982, odată cu începerea lucrărilor de amenajare a barajului de la Dridu, de pe râul Ialomița.

O altă dată istorică legată de Dridu este 23 decembrie 1806 când aici a avut loc prima bătălie din războiul ruso-turc (1806 – 1812), câștigată de armatele rusești sprijinite de voluntari români, victorie care a deschis calea izgonirii turcilor din București în zilele care au urmat.

La începutul epocii moderne, localitatea Dridu rămânea una la fel de importantă pentru zona București – Urziceni - Ploiești, dacă ne raportăm la faptul că locuitorii din Dridu, conduși de Ion Mircea Mălăieru, au fost la București în ianuarie 1859 pentru a sprijini alegerea domnitorului Alexandru Ioan Cuza. Împreună cu peste 30.000 de bucureșteni aflați sub ordinul fostului pașoptist N.T. Orășanu, țărani aduși de Ion Mircea Mălăieru, au participat la ocuparea Dealului Mitropoliei, scandând „Jos aristocrații” și „Trăiască Unirea!” și amenințând cu ocuparea sălii de ședințe a Adunării electivă. Această mișcare a determinat ca în dimineața zilei de 24 ianuarie 1859, la ora 11,00, Alexandru Ioan Cuza să fie ales domnitor și la București, consfințind în fapt Unirea Principatelor Române. Semnătura lui Ion Mircea Mălăieru - un fel de Moș Ion Roată al Munteniei! - se va regăsi și pe petiția înaintată Divanului Ad-hoc de deputatul de Olt, Tănase Constantin, care se referea la starea și nevoile țăranimii. Reformele inițiate de Alexandru Ioan Cuza au adus modificări structurale în toate domeniile de activitate, iar reforma agrară din 1864 a însemnat și pentru cei din Dridu împrăștierea a 409 de familii cu 4047 pogoane și 177 ari pentru loc de casă, procesele verbale de împrăștiere fiind semnate de Ion Mircea Mălăieru, ca delegat al comunelor.

ALTE OBIECTIVE CULTURAL – TURISTICE DIN DRIDU

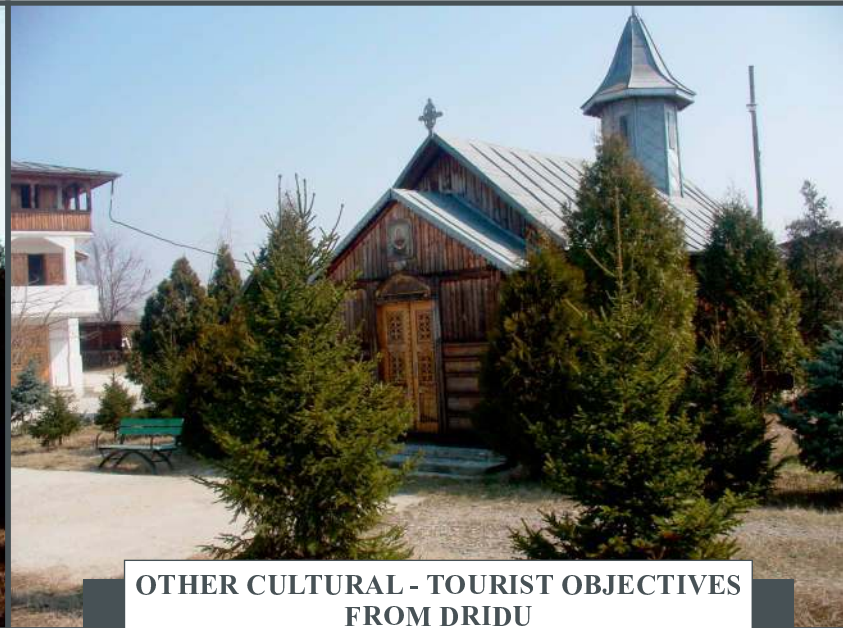
Mănăstirea Dridu este un obiectiv cultural, religios și turistic construit pe terenuri donate de locuitori ai comunei pe dealul Busuioc, în apropierea rezervației arheologice numită „La METEREZE”, și nu departe de descoperirile dintr-o așezare medievală timpurie care au definit și impus „cultura Dridu” ca o nouă cultură arheologică în istoriografia românească. Ridicarea mănăstirii pe acest amplasament nu este întâmplătoare, ctitorii și slujitorii ei dorind să edifice un arc peste timp, ca semn al continuității vieții creștine românești pe aceste meleaguri. Pe 30 august 1991, P.F. Teoctist, Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române, dă binecuvântarea pentru ridicarea așezământului. Temelia chiliilor a fost pusă în anul 1992. Pentru început, ca loc slujbă și de rugăciune a fost construită o bisericuță de lemn, care acum este paraclis. Mănăstirea a fost terminată în anul 1997, având drept ctitori pe soții Ilinescu Dumitru și Steluța, iar sfințirea a avut loc în anul 2002. **Mănăstirea Dridu** are trei hramuri: “Acoperământul Maicii Domnului”, “Sfinții Arhangheli Mihail și Gavril” și “Sfântul Dumitru, Izvorătorul de mir”, iar amenajarea incintei cu alei de brazi, tufe de trandafiri și flori, cu o livadă, fântână și banci pentru odihna pelerinilor dă senzația unui colț de paradis!

Acumularea hidroenergetică de la Dridu a fost construită între anii 1978 și 1985, cu prima umplere în noiembrie 1985 și servește pentru producerea de energie hidroelectrică, pentru preluarea debitelor râurilor Ialomița și Prahova în condiții de depășire a cotelor de inundații, atenuarea viiturilor care se propagă pe râul Ialomița și protejarea localităților aflate în aval de barajul Dridu. De asemenea, **acumularea hidroenergetică de la Dridu** asigură apa industrială pentru municipiul Urziceni, posibilitatea irigației a 17.000 ha teren și o producție de energie electrică estimată la 4,76 Mwh/an. Prin caracteristicile sale tehnice – 20 m înălțime maximă, 8 m lățimea coronamentului, 65 m lățime la baza barajului, 45 milioane mc volum la nivelul normal de retenție, o suprafață de 996 ha la nivelul normal de retenție și un bazin hidrografic al acumulării de 2.420 km², barajul Dridu este încadrat în categoria de importanță B, adică baraj de importanță deosebită.

Pentru amenajarea acumulării Dridu, întregul cartier Vrabia al comunei a fost dezafectat și stramutat. În aceste condiții, biserica de la Dridu-Sarindar din zonă a rămas în apă, părți din ea fiind recuperate și stramutate, iar fragmente din fresca originală au fost recuperate și sunt expuse în colecția „Mărturie de artă și cultură ortodoxă”, aparținând Muzeului Județean Ialomița.

Un punct inedit de interes turistic poate fi și **fântâna cu cumpăna în stejar**, situată în pădurea Morăreanca (Deleanca), pădure de salcâmi și foioase situată în sudul comunei, la intrarea dinspre Movilița. Aici, într-un luminiș de pădure, oamenii locului au săpat o fântână, aproape de un stejar falnic. Ingenios, cumpăna fântânii a fost prinsă în stejar, integrând-o fermecător în peisaj și dând senzația că ea redevine un element vegetal în

OTHER CULTURAL - TOURIST OBJECTIVES FROM DRIDU

The Monastery Dridu is a cultural, religious and tourist objective build on a terrain donated by the commune inhabitants, on the Basil Hill, near the archaeological reservation named „At CRENELS”. Here the discoveries from an early medieval settlements defined and imposed „the Dridu culture” as a new archaeological culture in the Romanian historiography. The building of this monastery on this place is not random, its founders and servants desiring to edify an arch over time, as a sign of the continuity of Romanian Christian life on these lands. On 30 August 1991, P.F. Teoctist, Patriarch of the Romanian Orthodox Church blessed the building of the establishment. The cells foundation placed in the year 1992. For starters, as sermons and praying place they build a wooden church, which now is a chapel. The monastery finished in the year 1997, its founders being Mr. and Mrs. Ilinescu Dumitru and Steluța, and it dedicated in the year 2002. The Dridu Monastery has three patrons: “Veil of the Blessed Mary”, “Saint Archangels Michael and Gavril” and “Saint Dumitru, Chrism Carrier”. The arranging of the precinct with alleys of fir, rose and flowers bushes, with an orchard, fountain and bench for the pilgrims to rest on offer the sensation of a paradise corner!

🇬🇧 The church was repaired several times, in the years 1834, 1879, 1895 and 1964, when the mostly the altar and the roof were restored and strengthened. The church was initially in the ancient precinct of the Dridu village - Snagov, moved on a new emplacement in the village, in the years 1981-1982, with the arrangement works on the Dridu dam, on the river Ialomița.

Another historical date connected to Dridu is 23 December 1806 when took place the first battle in the Russo-Turk War (1806 – 1812), won by the Russian armies supported by Romanian volunteers, a victory that opened the made possible, in the following days, the banishment of Turks from Bucharest.

At the beginning of the modern age, the Dridu locality remained important for the București – Urziceni – Ploiești area, if we consider the fact that the inhabitants from Dridu, led by Ion Mircea Mălăieru, came to Bucharest in January 1859 to support the election of the lord Alexandru Ioan Cuza. Along with over 30.000 inhabitants of Bucharest under the order of the former pașoptist N.T. Orășanu, the villagers led by Ion Mircea Mălăieru, took part at the occupation of Metropolitan Hill. They scanned „Down with the aristocrats” and „Long Live the Unity!” and threatened to occupy the Elective Assembly meeting room. This movement led to the election, in the morning of 24 January 1859, at 11.00, of Alexandru Ioan Cuza as prince at Bucharest, legalizing the Unification of the Romanian Principalities. The signature of Ion Mircea Mălăieru – a kind of Ion Roată Graybeard of Walachia! - will also be found on the petition headed to the Ad-hoc Divan by the Olt depute, Tănase Constantin, who referred to the peasantry's status and needs. The reforms initiated by Alexandru Ioan Cuza brought structural modifications in all activity domains. For the inhabitants of Dridu the agrarian reform from 1864 meant the appropriation of 409 families with 4047 acres and 177 are for houses, appropriation proceedings being signed by Ion Mircea Mălăieru, as communes delegate.

The hydro-energetic accumulation from Dridu was built between the years 1978 and 1985, with the first filling in November 1985. It serves to produce hydroelectric energy, to undertake the flows of the rivers Ialomița and Prahova in conditions of outrunning the inundations elevation, to attenuate the freshet propagated on river Ialomița and to protect the localities downstream from Dridu dam. The hydro-energetic accumulation from Dridu ensures the industrial water for the Urziceni municipality, the possibility to irrigate 17.000 ha of field and an electric energy production estimated at 4,76 Mwh/year. Due to his technical characteristics – 20 m maximum height, 8 m crowning breadth, 65 m breadth at the base of the dam, 45 millions mc volume at the normal retention level, a surface of 996 ha at normal retention level and a hydrographic basin of accumulation of 2.420 km², Dridu dam is considered as being in the category of B importance, that is a dam with special importance.

To arrange the Dridu accumulation, the entire Vrabia district of the commune disaffected and moved. In these conditions, the church from Dridu-Sarindar remained in water, parts of it being recovered and moved. Fragments of the original fresco recovered and exposed in the collection „Testimonies of Orthodox art architecture”, belonging to the County Museum Ialomița.

An original point of tourist interest is **the fountain with shadoff in oak**, placed in the Morăreanca forest (Deleanca), locust and leafy forest south of the commune, at the entrance from Movilița. Here, in a forest clearing, men dug a fountain, close to a splendid oak. Ingeniously, men caught the fountain's shadoff in the oak, charmingly integrating it in the landscape and giving the sensation that it is a vegetal element in continuous movement.